

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/141/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122291318
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Harvancová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:6122291318.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Harvancovej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: Správcovské bratislavské družstvo, IČO: 35 803 843, so sídlom Drobného 27, 841 01 Bratislava, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Barbara Holíková, s. r. o., IČO: 36 863 971, so sídlom Staré Grunty 162, 841 04 Bratislava, proti žalovanému: Stavebné bytové družstvo Bratislava IV, IČO: 00 169 731, so sídlom Polianky 9, 844 37 Bratislava, zastúpený: A. B., advokátka, so sídlom Mudrochova 13, Bratislava, o zaplatenie 1.035,80 eur a zmluvnej pokuty, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 22.06.2023, č.k. 40C/30/2022-79, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa p o t v r d z u j e.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 1.035,80 eura, zmluvnú pokutu v sume 427,70 eura a zmluvnú pokutu vo výške 0,1% denne zo sumy 1.035,80 eura od 09.07.2022 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok II.).

2. Rozhodnutie vo veci právne zdôvodnil ust. § 10 ods. 1a 6 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z.z.“) účinného v čase uzatvorenia zmluvy o výkone správy, § 3, § 544 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“). Vecne rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že z predložených listinných dôkazov ako aj skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné, mal za preukázané, že žalovaný ako vlastník bytu (až do jeho zmluvného prevodu na nového vlastníka) v bytovom dome, ktorého správu vykonáva žalobca, si neplnil svoju povinnosť platiť mesačné preddavky na plnenia spojené s užívaním bytu, čím mu vznikol podľa vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za obdobie od 01.01.2021 do 31.05.2021 nedoplatok na skutočných nákladoch v sume 1.035,80 eur. Neuhradením jednotlivých mesačných preddavkových platieb na plnenia spojené s užívaním bytu ako aj nedoplatku z ročného vyúčtovania týchto nákladov v lehote splatnosti v zmysle čl. IV. bod 3., 4., 5., 8. Zmluvy o výkone správy č. 54/2001 zo dňa 22.10.2001 (ďalej len „ZoVS“) žalovaný porušil svoju zmluvnú povinnosť, na ktorú sa zaviazal v zmluve o výkone správy, čím mu vznikla povinnosť zaplatiť aj zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % za každý aj začatý deň omeškania v zmysle čl. IV. bod 9. ZoVS. Vyčíslená zmluvná pokuta za omeškanie s jednotlivými zálohovými platbami za obdobie od 01.01.2021 do 07.06.2022 (do doručenia vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu žalovanému) pritom predstavovala sumu 427,71 eur. Od 09.07.2022 (po uplynutí 30 dňovej lehoty po doručení vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu žalovanému v zmysle čl. IV. bod 8. zmluvy o výkone správy) vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť

zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne z vyúčtovaného nedoplatku na nákladoch spojených s užívaním bytu v sume 1.035,80 eura do zaplataenia. Pričom poukázal na to, že zmluvná pokuta v danom prípade plní okrem sankčnej aj preventívnu funkciu a má zabezpečiť, aby si jednotliví vlastníci riadne plnili svoju povinnosť pravidelne uhrádzať jednotlivé mesačné zálohové platby, nakoľko ich neuhrádzaním ohrozujú riadne zabezpečovanie služieb spojených s užívaním bytu správcom (a plnenie ostatných povinností správcu vyplývajúcich mu zo zákona, ktoré sú viazané na úhradu týchto platieb) pre všetkých vlastníkov bytového domu (teda aj pre tých, ktorí tieto platby riadne uhrádzajú). Ako nedôvodnú vyhodnotil súd prvej inštancie procesnú obranu žalovaného, že zmluvná pokuta dohodnutá v ZoVS je neprimerane vysoká, predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy o výkone správy a je tiež v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vychádzal z toho, že ZoVS má spotrebiteľský charakter (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/5/2009 zo dňa 28.04.2021), napriek tomu zmluvnú pokutu dohodnutú v ZoVS vo výške 0,1 % denne (t.j. 36,5 % ročne) nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tejto súvislosti upriamil pozornosť napr. na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/16/2010 zo dňa 03.02.2010, ktorý v obdobnom spore medzi správcom a vlastníkom bytu o zaplataenie nedoplatkov z ročného vyúčtovania na základe zmluvy o výkone správy uviedol, že zmluvná pokuta vo výške 0,25 % z dlžnej sumy za každý deň omeškania (91,25 % ročne - pozn. súdu) z pohľadu zaistenej povinnosti (platiť príspevky do fondu prevádzky, údržby a opráv, preddavky na plnenia spojené s užívaním bytu a ďalšie služby a poplatok za výkon správy) aj vo vzťahu k ostatným vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome nie je neprimeraná jednotlivým funkciám zmluvnej pokuty, ktoré má plniť, pričom takúto dohodu nepovažoval za nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Obdobne sa vyjadril aj Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 17Co/37/2012 zo dňa 27.02.2013, kde rovnako v obdobnom spore nepovažoval zmluvnú vo výške 0,25 % denne za neprimeranú zabezpečovanej povinnosti a tým ani za v rozpore s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Súd poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15Co/139/2018-84 zo dňa 31.07.2019, resp. sp. zn. 8Co/136/2019 zo dňa 17.12.2019, v ktorých sa krajský súd v obdobných sporoch (dokonca rovnakého žalobcu) zaoberal identickou zmluvnou pokutou v sadzbe 0,1 % denne, pričom ju považoval za primeranú zabezpečovanej povinnosti, ako i na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/67/2021 zo dňa 27.04.2023, v ktorom krajský súd v podstate totožnej veci totožných strán vedenej v prvej inštancii pred Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 40C/7/2021. Na základe uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodné námietky žalovaného ohľadom neprimeranej výšky zmluvnej pokuty, neprijateľného charakteru zmluvnej podmienky upravujúcej zmluvnú pokutu v ZoVS, ani rozporu zmluvnej pokuty s dobrými mravmi podľa § 3 Občianskeho zákonníka a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 v spojení § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) tak, že žalobcovi ako v celom rozsahu úspešnej strane sporu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. S tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

3. Proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že ZoVS má spotrebiteľský charakter a zmluvnú pokutu nepovažoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku, avšak odkazoval na rozhodnutia iných súdov, ktoré boli vydané ešte pred prijatím uznesenia Veľkého senátu NS SR sp.zn. 1VCdo 5/2019 zo dňa 28.04.2021. Výška zmluvne pokuty nie je zákonom limitovaná, nemôže byť však v rozpore s dobrými mravmi. Dojednaná zmluvná pokuta v čl. IV bod 9 ZoVS vo výške 0,1% z dlžnej sumy za každý započatý deň omeškania až do zaplataenia je v rozpore s ust. § 3 Občianskeho zákonníka – predstavuje zmluvnú pokutu vo výške 36,5% ročne. Mal za to, že v danej veci je potrebné postupovať podľa ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Faktom, je že ZoVS neobsahuje žiadnu sankciu resp. zmluvnú pokutu pri porušení resp. neplnení povinností správcu uvedených v ust. čl. III ZoVS. Vzhľadom k tomu, že zmluvná pokuta je dojednaná ako súčasť spotrebiteľskej zmluvy, na ktoré sa vzťahuje okrem iných predpisov i osobitná úprava v Občianskom zákonníku, a to v ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a neprimerane vysoká zmluvná pokuta je sankcionovaná absolútnou neplatnosťou takéhoto dojednania ako neprijateľná zmluvná podmienka, v spotrebiteľských zmluvách preto nie je možné využiť tzv. moderačné právo upravené v § 545a Občianskeho zákonníka. Mal tak za to, že súd prvej inštancie nerešpektoval ust. zákona o ochrane spotrebiteľa a poukázal na ust. § 53 Občianskeho zákonníka. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v

časti o zaplataenie zmluvnej pokuty zamietne a určí, že zmluvná podmienka dojednaná v ZoVS uvedená v čl. IV bod 9, týkajúca sa zmluvnej pokuty vo výške 0,1% z dlžnej sumy za každý započatý deň omeškania až do zaplataenia, najmenej však 25 Sk v prípade neuhradenia preddavkových platieb alebo ich časti ako aj platieb vyplývajúcich z vyúčtovania alebo ich časti v termíne splatnosti je neprijateľná alebo napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že žalovaný odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a f) CSP ničím neodôvodnil a uviedol ich len formálne. Vo vzťahu k žalovaným uvádzanému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP, ktorý žalovaný odôvodňoval časovou postupnosťou vydania rozhodnutia Veľkého senátu NS SR sp.zn. 1VCdo/5/2019 zo dňa 28.04.2021 a rozhodnutím KS v Bratislave sp.zn. 8Co 136/2019 zo dňa 17.12.2021, nie je zrejším, v čom súd prvej inštancie pochybil. Každé vyššie uvedené rozhodnutie sa týka iných skutočností. Uznesenie Veľkého senátu NS SR sa týka otázky spotrebiteľského charakteru zmlúv o výkone správy, t.j. prejudiciálneho rozhodnutia o otázke spotrebiteľského charakteru zmluvy o výkone správy a rozhodnutie KS v Bratislave sa týka prejudiciálnej otázky o neprijateľných zmluvných podmienkach, keď súd posudzoval rozpor výšky zmluvnej pokuty s dobrými mravmi a bez ohľadu na charakter zmluvy zmluvnú pokutu vo vyššej sadzbe nepovažoval za neprimeranú. Právoplatné rozhodnutie KS v Bratislave preto nie je v rozpore s prezentovaným uznesením Veľkého senátu NS SR. Pokiaľ odvolateľ argumentoval tým, že súd prvej inštancie nerešpektoval a neriadil sa ust. zákona č. 250/2007 Z.z., ani ustanoveniami o spotrebiteľských doložkách upravených v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, nezrejmil ktorými ust. sa súd prvej inštancie neriadil. S poukazom na uvedené mal za to, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je po právnej i vecnej stránke správne a žiadal, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

7. Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalovaným, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

8. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať a zaoberal sa iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré žalovaný výslovne uviedol a skutkovo vymedzil v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

9. K doplneniu dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami odvolací súd udáva nasledovné.

10. Pokiaľ v podanom odvolaní odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci pri posudzovaní zmluvnej pokuty nerešpektoval ust. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ust. § 52 a a nasl. Občianskeho zákonníka, tento odvolací súd možno podradiť pod ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP (napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu

pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

11. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia konštatoval, že ZoVS má spotrebiteľský charakter, pričom svoje právne závery založil na uznesení Veľkého senátu NS SR sp.zn. 1VCdo/5/2009 zo dňa 28.04.2021 a skúmal, či zmluvná pokuta dohodnutá v ZoVS v čl. IV bod 9 nepredstavuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že za okolností, aké sú v preskúmvanej veci, nemožno dojednanie o zmluvnej pokute považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku a zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % denne za každý deň omeškania považovať za dohodnutú v rozpore s dobrými mravmi. Dohodnutú výšku zmluvnej pokuty nemožno z hľadiska prípadného rozporu s dobrými mravmi posudzovať izolovane, avšak je nevyhnutné vždy prihliadnuť na všetky okolnosti veci, okrem samotnej výšky predovšetkým na význam zabezpečenej povinnosti a intenzitu porušenia povinností zo strany subjektu, ktorému má povinnosť úhrady zmluvnej pokuty vzniknúť. Je nepochybné, že povinnosť úhrady preddavkov a nedoplatkom vlastníkom bytu je jednou z najdôležitejších povinností každého vlastníka bytu. Odvolací súd dopĺňa, že všeobecné súdy v Slovenskej republike ani zmluvnú pokutu vo vyššej sadzbe (0,25 % denne) nepovažujú za neprímerane vysokú a rozpornú s dobrými mravmi, a preto je napadnutý rozsudok v súlade s rozhodovacou praxou iných všeobecných súdov v Slovenskej republike. Taktiež nie je možné pripustiť stav kedy by zmluvná pokuta zo zmluvy o výkone správy bola platne dojednaná iba s niektorými vlastníkami a v jednom bytovom dome by sa vytvorili dve skupiny vlastníkov, jedna skupina by bola viazaná zmluvou a druhá nie (otázne je čím by vlastne boli viazaní a ako by bola zabezpečená správa domu vo vzťahu k týmto vlastníkom, osobitne keď zákon č. 182/1993 Z.z. v § 6 ods. 3 výslovne ustanovuje, že na správu jedného domu môže byť dohodnutá len jedna z foriem správy domu - buď prostredníctvom spoločenstva vlastníkov alebo prostredníctvom správcu). Narušila by sa tým podstata zákona č. 182/1993 Z.z., založená na solidarite všetkých vlastníkov. Ako ďalší argument možno uviesť situáciu, keď v priebehu trvania platnosti zmluvy o výkone správy dôjde k prevodu vlastníctva bytu z doterajšieho vlastníka na nového, ktorý tým pristupuje k zmluve o výkone správy a je ňou viazaný, hoci ju nepodpísal (§ 8a ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z.). Vzhľadom na všetky vyššie uvedené dôvody považoval odvolací súd námietky žalovaného za neopodstatnené.

12. Pokiaľ odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie pri odôvodňovaní napadnutého rozhodnutia nevhliadol na to, že ním uvádzané rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 8Co/136/2019 zo dňa 17.12.2019 bolo vydané skôr ako bolo veľkým senátom NS SR prijaté uznesenie sp.zn. 1VCdo 5/2019 zo dňa 28.04.2021, uvedená námietka nemá vplyv na správnosť záverov súdu prvej inštancie, tak ako správne argumentoval vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného i žalobca. Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp.zn. 8Co/136/2019 posudzoval, či dojednaná zmluvná pokuta medzi správcom a vlastními bytov vo výške 0,1 % denne za každý deň omeškania nie je dohodnutá v rozpore s dobrými mravmi, či nepredstavuje žiadnu formu úžery, nie je neplatná ani z iného dôvodu a nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a nekalú obchodnú praktiku a dospel k záveru, že zmluvná pokuta nie je neprímerane vysoká a rozporná s dobrými mravmi. Zatiaľ čo Veľký senát NS SR v rozhodnutí sp.zn. 1VCdo 5/2019 posudzoval, či pravidlá na ochranu spotrebiteľa sa uplatnia aj na zmluvy o výkone správy podľa § 8a zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov uzavreté medzi správcovskou spoločnosťou a vlastními bytov a nebytových priestorov, ktorí sú fyzické aj právnické osoby. Nevzniká tu tak logická disproporcia práve naopak, súd prvej inštancie vychádzal zo správnych záverov.

13. Vo vzťahu k odvolateľom uvádzanému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo. Naplnenie citovaného odvolacieho dôvodu odvolateľ bližšie nešpecifikoval.

14. V podanom odvolaní odvolateľ uplatnil aj odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, majúc za to že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.(súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e) CSP (súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností). Naplnenie citovaných odvolacích dôvodov odvolateľ bližšie neodôvodnil a preskúmaním napadnutého rozhodnutia ich naplnenie nemal odvolací súd za preukázané.

15. Pokiaľ žalovaný namietal, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je arbitrárne a vnútorne protirečivé, odvolací súd uvádza, že z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva strany sporu na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument strany nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.09.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu SR zo dňa 14.9.2011, č.k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 17.06.2009, sp.zn. 5 M Cdo 8/2008). Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav, a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/2004), ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I.ÚS 50/2004). Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia možné konštatovať, že odôvodnenie rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku uplatnenému v žalobe jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosť považoval za medzi stranami nesporné, resp. preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, uvedeným požiadavkám vyhovuje a námietke odvolateľa nie je možné v tomto smere priznať úspech.

16. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

17. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalovaného nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov v ňom uvedených, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých prvoinštančný súd založil svoje rozhodnutie.

18. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie (vrátane výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie) ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP vychádzajúc z toho, že v odvolacom konaní mal v plnom rozsahu úspech žalobca, preto o nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol tak, že úspešný žalobca má proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).